મહારાજ ગોપીચંદ રાજાનાં
નાટકનાં ગાયનો.

આર્ય બંધુઓને વાંચવા માટે

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

महादेव रामचंद्र जागुटे बुकसेलर.

પુસ્તકાલય—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧૭ પ્રત ૩૦૦૦

અમદાવાદ.

[illegible] કારખાને શ્રી "ગુજરાત" [illegible]
મિ. [illegible] છાપ્યાં.

સંવત ૧૯૫૫. સને ૧૮૯૯

કીંમત બે આના.

મહારાજા

ગોપીચંદ નાટકનાં ગાયનો.

॥ શ્રી ગણેશાય નમઃશ્રી ગુરૂભ્યો નમ; શ્રી ગોપીચંદ વલ્લભાય નમઃ॥
અથ ગોપીચંદ રાજાનો ખેલ લખ્યો છે.

હલકારાના દુહા.

આયા હલકારા ગોપીચંદકા રેહેવે બંગાલા દેશમેં,
સરસ્વતી માયા સારદા સમરૂ, ધર વલ્લભકો ધ્યાન.
પાયે સુખરૂ બીજે ધનકે તોડે મુખસે તાન;
ચાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા, લેજો મુજરો માન. બોલ આયા૦ ૧
કામરૂ દેશ કમક્ષા દેવી, હનમત હે ભરપુર;
હીંગલાજકા દરશન કીના જવાલા રેહે ગઇ દુર. બોલ આયા૦ ૨
રંગ રંગીલી છોરી હમારે સદા જો રહંતે સંગ.
કામ પડે ઝકડેકે માંહી કરે ફોજમે જગ. બોલ આયા૦ ૩
પાંચ રૂપૈયા પાવા રોજ કરો જમાં જો ફૂર ન્યારી;
રાજા સાહેબકા હુકમ હુવા તો પકડા જુવારી. બોલ આયા૦ ૪
ઘડીકી ચીઠી લખવા ગોથા કયુથ ન ખાતા;
ગુજરાતમેં જલદી આયા મુંબઇ કલકત્તા. બોલ આયા૦ ૫
મુંબાઇ મેં મંબાદેવી કલકત્તામાં કાળી;
જોધાણામેં ચામુંડા લાલ ચુંદડી વાળી. બોલ આયા૦ ૬
બેંગાલેસેં આયા હલકારાં સબકે મન ભાયા,
આવે ગોપીચંદ રાજા બાજે નોબત બાજા. બોલ આયા૦ ૭

ટેર દુહા

આયે ગોપીચંદ ગૌડ બંગાલેમેં રાજ કરે સબ દેશમેં,
સરસવતી માતા સારદા સમરૂં ધરૂ વલ્લભકો આનંદ;
પાગે ઘુઘરૂ બાજે ધનકે મુખસેં તોડે તન.
ચાલ વ્યાસ ઉસ્તાદ હમારા મુજરો લેજો માન. આયા૦ ૧
પિતા હમારે જાને પ્રથવી નામ ત્રીલોકી ચંદ,
રાજા કેદ કિયે દેવનને જીનંત કાટે ફંદ,
ફીરે દવાઈ શેહેર માંહી, દુનીઆ કરે આનંદ. આયા૦ ૨
મા મેરી મૈનાવતી સરે મામા ભરથરી જાણુ.
ઉજ્જીણ નગરી સફળા તીરથ તીનકી દેવે દાન.
જોગી હોય કર ચલા જંગલમેં લગા ધ્યાનકા બાણુ, આયા૦ ૩
કામરૂ દેશ કૃત્તક્ષા દેવી પુરણ કરજે કાજ.
દક્ષણ માતા તું જનુની રખીયો મેરી લાજ;
બારા થાટી બંગાલેમેં ગોપીચંદકો રાજ. આયા૦ ૪
૭ આની હુઇ મુલકુંમે કરે નોકરી રાજા,
ન્યારી ન્યારી ઘુડે નૌબત બાજે છતીસે બાજા,
હાથી ઉપર અંબાડી બાજે તુરકી બાજા, આયા૦ ૫

ટેર.

ચડા શિકાર ગોપીચંદ રાજા મહા શેર સબ જંગલકા,
સાત સુરમેં ચાદે સુવે ઉનકે પીઠ બંગાલા;
બખતર પાખર ઓર પતાકા હાથે સોવે બાલા, ચડા૦
એસી લાખ અસવાર અમારા ચડતે હે સબ જગમે;
બડે બડે હુમ ઝગડે ઝીતે ઘડી પલકત ઓર છીનમેં. ચડા૦

પાંચ લાખ પ્યાદલ સબ ચલતે ઘોડે એંસી હજાર;
સીતરે લાખતો રેહેવે સાંઢીઓ હાથી બાર હજાર. ચડ૦ ૩
ઝંઝીર ઓર હાથણી મચ્યા ઢાલ પાસ હસ રખતે,
કાથ પડે કે ઝપટકે માંહુ સુખકે પલલે ચડતે, ચડ૦ ૪
શીરોઇ તરવાર હાથમે કડીયાં બીચ કટાર;
સીગા ખાનાર ફીરે ભટકતા જાણે જુગ સંસાર. ચડ૦ ૫
પાંચ લાખ હાથીકે હોદે તરીયાં બહોત અપાર,
તીશ લાખ તો પડે જંજીરા તીસ લાખ તરવાર. ચડ૦ ૬
ફીર નરીબ ફોજકે માંહી બડા મોર દીલ બંકા;
ઘોડા ઉપર કરો રાજાઇ દેખો નાગરે, ડંકા. ચડ૦ ૭
તીસ લાખ બંદુક નાળીબંદ જાતે ખેમ સંભાલ,
કયમ કટાર હાથ શરોઇ પીઠ દેલકતી ઢાલ, ચડ૦ ૮
બીશ લાખ તો પાંકે ઉપર એક નીશાંન;
તીસ લાખ ઓ પડે જંજીરા એક લાખ અશમાન. ચડ૦ ૯
દેશ હમારા દુર હે સરે ગેડ બંગાલા શહેર;
હું તો ગોપીચંદ રાજા લાગો સીંગતે ઘેર. ચડ૦ ૧૦

ટેર.

ઓ—અલોને સાંગ સીકાર હો શીદાર જમીરાં.
આદ જમીરા ભોંમીઆ સાથે સુણજો ચીત લગાય;
માણુસ મારો રોજ કોસવો ફલ લાખેણા ખાય હો. સી૦ ૧
પ્રથમ ભાગ પહાડ કે મારી એંડો મારગ રોક,
ગામ ઉજાડયો ગોર કોસવા દુખી શેહેરકે લોક. સી૦ ૨
સેજા મીઠી કામનીસરે ઢુકીઅન કંઠ લગાય,

રાજા ભીમીઠા રાજવી સવો સીંગા ચડે શીકાર. હો સી૦ ૩
ઘોડા ઉપર ચહલે વોસરે લે નંગી તલવાર,
ભાલ કેશર કીપસેતી લેવા દુશ્મન ફુવાર, હો સીરધર૦

૬૨.

આ—થારો સુતો સેર નિ:શંક જગાદે સંગની,
સીંહણી—રાજા સીંગને મત છેડ કરૂ મે બીનની,
આ—ખડી રહે તું સીંગની થારા સીંગને દેહો જમાય,
લાગો મોરચા રજપૂતાસે અબ કાં ભગી જાય. થારો૦ ૧
સીં—તું આદમી બીચ વીશરે આ જંગલ બીચ શેર,
તુર તહી તોડે મેચાવેરે જીણમેં તીઅણ ફેર; રાજા૦ ૨
આ—ફેર ફરકે તું કીયાં કરે થારા સીંગને લેઉ ઘેર,
ગામ ઉજાડયો ગોર કેસરેરે ઉણ હું માગું વેર. થારો૦ ૩
સીં—વેર છે થારો આગલો ફેર પીછે પરતાપ.
ગેર અહુંક કામનીસ તુ એમ મીલોને જાય. રાજા૦ ૪
આ—શેર નાશંક પહાડમેં જબ જાગે જબ મારૂં.
ટુટીઅન છોડું જીવનો સરે ટુક ટુક કર દારૂં. ધારો૦ ૫
સી—નામ લવ ટુંકડા સરે મરે ઝાલાં ઉઠે અંગ;
સુતો સેર અબ જાગશે વો કરે રંગમાં ભંગ. સજા૦ ૬
આ—રંગમેં ભંગ ચમકતી, લાલી તું તીરી નકી જાત;
પ્યારા ખાવંદ પ્રજા ચાલશે રજપુતાં દે હાથ, થારો૦ ૭
સાં—સીગે લડે રજપુતાંસે ફીર જાને ક્યા હોત,
આ—બડે બડે જોધે જંગલ બીચ મારા સીંગને ઠાર;
હાથ છોડ હથીઆર ચલાવા છાતી બીચ કટાર. થારો૦ ૮

સીં—કુહાડ કટાર ધરો કરમેમેં કરો શીરો સ્નાન.
ઇતની ખેલ કરે રાજા સાહેબ બતાવે જાન સજા૦ ૯
ગો—જાન હમારી નકી હે નારી મત કરના મગરૂરં;
લાગી ચોટ શીર શેર ફીરાતું રાંડ ભાગ જા દુર. થારો૦ ૧૦
સી—દુર ભાગકે હાંકમેં જાઊં લડું શેરકે સંગ;
સનમુખ આય મોરચા ગાંઠ કરો ફોજમે જગ મજા૦ ૧૧
ગો—તરીયા લડે ખાવીંદ કે આગે, જીતે જીતનો પ્યાર:
લગી ચોટ શીર શેર મનકી તુ ઓર કરેગી થાર. થારો૦ ૧૨
સીં—ઓર મરદકું આગ લગાતું જો જુજે ભરથાર;
સતી હોય કે સંગે ચલુગી જલું ગનકે લાર. સજા૦ ૧૩

૮૨.

(સીંહણુ પોતાના સ્વામીને જગાડે છે.)

જાગોરે જાગોરે જંગલ રાજવી, જાગોરે જાગોરે જંગલ રાજવી,
ફીર કયા આવેતુ જે નીંદ ચડ આયો ગોપીચંદ રાય;
તોરણ આયો બીંદ—જાગો જાગોરે. ૧
ચડ આયો ગોપીચંદ રાજા ચોદસ ઘાલ્યો ઘેર;
અબ સુતે શોનાપરે સરેચે પલી બસાઓ એર. જાગો૦ ૨
દલપર દલ ચડે અતી ભારે તેરી એકલી જાન;
દોદો હાથ રાજા સો સો કર ભગવાન. જાગો૦ ૩
શીતરે લાખ ફોજકો માલીક વો ગોપીચંદ રાજા,
એક ચોટમે અમર ડગાવે અધર બજાવે બાજા. જાથો૦ ૪
સનમુખ આયા મોરચા માંડયા તોપ ધરી ફીર ન્યારી;
સોલવમાં કામે: ગુણ્ય સવો કર ઘોડે અસ્વારી. જાગો૦ ૫

શેર લાવણી.

ગોપીચંદ—

ખડા વાઘ પડા જમીનપર લગા શીશ ભાલા,
મછ કરના પ્રીત રાંડકી, મારા શેર દે ગઈ ટલ્લા;
જાન બચાકર ચલી જંગલમે ઝગડેસે હારી.
બારા કોસ ફી દે ગઈ અખાડા પરવત ઔર ઝાડી.
નાલે નાલે ફીરે ભટકતી, જોબન મદમાતી;
જબ જાઓ તેરી પ્રીત સજના મેં જાતીથી મારી;
દશ જંગલમેં આગ લગાવું આજ રહું ન્યારી.
મારા શેર જબ હુઈ બિરાની જીતોંકી હારી;
ગોપીચંદને દેખ તમાસા સબ દુનીયાકુ આયા હાંસા,
તીરીયા કાજ જુઠા પાસા કરદે મેં કાલા. ખડા૦ ૧
ફીરી ફોજ જદ ગોપીચંદકી ક્યા કડતા ભાઈ;
રાંડ જાતસે કર મોહોબત ક્યા કીરાને પાઈ,
લડે ફોજ બીચ શેર સયાને કેસીવે લડાઈ
રાંડ ખડી જદ દેખે તમાસા પાસ નહીં આઈ,
લગી ચોટ શીર શેર મરનકી ખાઇ ગઈ મુરછાઈ;
મરતા શેર જદ ક્યાજ કહેતા તેરા રાજમેં સુખીજ રહેતા
મેં કીસીકું દુખ નહીં દેતા રહે બોલ બાલા, ખડા૦ ૨
ચડી ફોજ જબ ગોપીચંદકી ક્યા કહેતા સબકુ,
રાંડ જાય જગતમેં જુડી ના ચઇયે અમકું;
દોલત માયા માલ ખજીના સબી દુનીઆં તુમકું;
દોલત માયા બેઠા ખજીના યાદ કરો ઘર,
વિનતી અરજ અબ સુનલો મેરી સબી જાઓ ઘરકું,

ઉતે રહે તો આન મીલેંગે જાને જંગલકુ;
જોગી હોકે ધ્યાન લગાઉ, પામ પદારથ જા મેં પાઉ;
જનમ મરતશેં મે ટલ જાઉ હોય ગયા ઉજીયાલા ખડા૦ ૩
હાકમને જદ ક્રરી હું યારી હરણુ એક લાયા,
બારા હરણુંકા ઉનકે પીછે છલબલ કીયાં;
આપને હાથસેં ચોટ લગાઈ હરણા ગભરાયા,
બારી હરણી ઉંન કે પછી ઘેર ાદઇ કાયા,
હરણીકો જદ દેખત તમાશા હાકમ ભુલવાથી,
રાંડ જાત એક નહીં જુગમેં મનસેં હરખાકા,
અબી કહો તો યુહાંસે સરકું, ચલો યાર સબ અપને ઘરકું;
મામી કહે મે રટના હરકું. ખડા૦ ૪

ટેર.

ગો | મેનાવતી માતા નીર ભર્યા થારા નેનમાં,
મે—ગોપીચંદ લડકા બાદલ વરસેરે કંચન મેહેલમાં.
ગો—ક્યું માતા તું ઉણુમનીસરે નીતકા રહે ઉદાસ;
જો કોઈ કહેવે જીભ કટાવુ કરૂં દુસ્મનકો નાશરે. મે૦ ૧
મે—ના બેટા મેં ઉણુમનીસરે ના કંઇ રહુરે ઉદાસ;
રન પલટી બદલ ચડરે સયે અબ બરરાણકી આશરે. ગો૦ ૨
ગો—ના બાદલ ના બીજલાસરેરે ના કોઇ બાજે વાવ
થારે મન ચીંતા ઘણી માંન સાચી બોલ બતાવરે, ગો૦ ૩
મે—સાચ કહેશને રાત ડગશે જુઠ કહે પત જાય;
ઝાઝ પડી દરીઆવમેં શમે અધબીચ ગોથા ખાયરે. ગો૦૪
ગો—ઝાઝ પડી દરીઆવમેં સરૈ કદરૂઉ પેલે પાર;

માર હઠાવું નીરને સમે કર નગી તલવારરે.

મે—મ્યાન કરો તરવાર અન તુમ ધરો જમીપર હાલ.

ક્યા નગર સુનો પડયો અને આપનો બીરૂદ સંભારરે. ગો૦ ૬

ગો—મેરો બીરૂદ બશે તન તરે જો કોઇ આયાકારી;

માતા હુકમ કરે નહીં પીછો તુરતહી હુકમ ઉઠાવુંરે મે૦ ૭

મે--મૂઝુ ભરૂશા પુત્ર તીહારા સુહી આયાકારી;

રાજપાટ સપનેકી માયા ઝીતાં જમ દુવારીરે. ગોપીચંદન. ૮

ટેર.

ગો—માનુ રાજ કરણદે, જોગી મત કરેરે મા મેનાવતી

બાર બરસકી ઉમર મેરી મેં ક્યા જાનુ જોગ;

ચરચર કરે મુલકકે માંહી હશે શેહેરકે લોક. માનું૦

મે—મેરા બચન ફીરે નહી પીછા જો રજપૂત સપુત,

તેરી સુરત તેરા બાપકી સવોજલ બલ હો ગઈ સખ.

ગો—તેરા બચન ફીરે નહીં પીછા જો રજપુત સંપુર્ણ. માનું૦

દો જુગ રાજ કરણદે માતા ફીર જોગી અબધુરારે. માનું૦

મે—પાવ પલકકા નહી ભરોસા કરે કાલકી બાત.

ક્યા જાણું કે કાયા હોવસ જા ઉગતે પરભાતરે; માનું૦

ગો—દીન ઉગે દાતણ કરૂં ઓર નિતકો દેઉ દાન;

ખટ દરસનકો ભાવ રખુને પિય વધાવું માન, માનું૦

મે--દાન દેવે ફલ ક્યા હોવેશને ધન દોલતને ઓર માયા;

અસલ ફકીરી લે લે લડકા અવર હોશી કાયારે.

ગો—કાયા અમર કરૂં એક છીનમેં ટુટઅન સાગેવાર;

પેહેલે પરણું પદમણી સરે વિલખે રાજકુમાર. માનુ૦

મે—તીરીઆ જાત જગતમેં જુઠી સુનરે ગોપીચંદ;
જનમ મરણસે હોજો ન્યારોં કટે ચોરાશી ફંદ, **ગો૦**
ગો—ચોરાશી ફંદ જીણીમેં કયા વિપજે સાર;
સીનેર લાખ ફોજ દલ બાદલ ઉભો કરે પુકારરે, **માનું૦**
મે—કરે પુકાર એક નેહીં થારો આપણે આપણો કાજ;
મામો થારો દેખ બરથરી તજ્યો ઉજયણી રાજરે. **ગો૦**
ગો—તજ્યો ઉજયણી રાજ ભરથરી આયો ગોરખનાથ;
દો જુગ રાજ કીયો પૃથ્વીપર ગયો ગુરૂકી સાથ. **માનુ૦**
મે—ગુરૂ દેવનકો દેવ હોસરે ધરો ઉસીકો ધ્યાન;
જનમ મરણસે હો જા ન્યારો બાંચો બેદ પુરાણરે, **ગો૦**
ગો—ભંવર પડ્યો ભવસાગર માંહે જામે નીર અપાર;
અવઘટ ઘાટવઓર નાવ પુરાણી કીસ બીધ ઉતરૂં પાર, **માનું૦**
મે—ધરે ધ્યાન ગુરૂકા જુઠો સબ સંસાર;
સતકી નાવ ધરમકા નેજા ઝીતો જમ દવારરે. **ગો૦**

ટેર.

આયા એ જોગી નિગમ પહાડસે નહીથા પવન નહીથા પાણી,
જ્યાં હોતીથી આકાશ વાણી નહીથા પુરૂષ નહીથી નારી;
ચાર ખુંટમે ધુંધરકાર, **આયા એ જોગી૦**
બદ્રીનાથમેં પડે હિમાલા આવે સરદકી ટહાડી;
આ પાસામે સીંગ બહુકે ઉંચા પરવત ઝાડી. **આયા૦**
ગુરૂ હમારા સાહોલી ચીમનલાલ કરે સલામ ચેલા બાલ;
ગુરૂ હમારા સાહોલી ચીમનલાલ જાત જી. **આયા૦**
શ્રી શ્રી કરકે સીતા પુકારે એક ચિતસે રામ;

બાબા આદમ ગુરૂ હમારા ઉસકા ધરરે ધ્યાન. આયા૦
નિગમ પહાડસે આબુકી જગા જહાં રેહેગે જોગેશ્વર નગગા:
પુષ્કર હે હિદકા ધ્યાન બાલ વ્યાસકુ મેરા સલામ, આયા૦
ગંગા જમના તિરથ ભારી નહાનેકુ આવે નરનારી;
શીષ ગુરૂકા ભરતા ચેલા માલ ખાવે ઓતહી ચેલા. આયા૦
હરદુહાર હરકી પેહેડી વહાં ગંગા ફીર વેહેતી રેડી,
માનસીંગને દેખાયા ભાવ, અસેક જોગી દન બતાના. આયા૦
બતલાવણ વાલા પુછેહે બાવા બજાર કોણ ખડાહે,
બાબા ગોપીચંદ જલબલ ભસ્મ, આયા બે જોગી.

ગોપીચંદ— ટેર.

અમર કરોરે બંદગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધરનાથ,
પેલા પુતળા જલ ગયારે પિતા સુધારા કાજ. અમ૦ ૧
જલ બલ મીલ ગયારે તમેરે ધર્યા રહ્યા સબ રાજ,
અમર કરો કરૂ બંદગી ગુરૂ ગુરૂ જલંધરનાથ. અમ૦ ૨
દુસરા પુતળા જલ ગયારે મેનાવતી મારી માય;
હાથ જોડને કરૂં બંદગી લળી લળી લાગુ પાય. અમ૦૩
તીસરા પુતળા જલ ગયારે સનમુખ ખડી ઘર નાર,
પેહેલાં પરણું પદમણી સવા, વિલખે રાજકુમાર. અમ૦ ૪
ચોથારે પુતળા જલ ગયારે ચંદ્રાવતી મેરી બેન,
રોસ બરે ચિંતા કરે ભર ભર આવે નેન. અમ૦ ૫
પાંચમારે પુતળા જલ ગયારે ઉગ્રસેન મગરૂર,
ગામ ઉજાડયો ગોર કેસરે જોગી હુવો અબધુત. અમ૦ ૬
છઠા પુતલા જલ ગયારે ઉભો કરૂં પૂકાર,

સરન પડ્યો ગુરૂદેવ કેરે અબ ચાહેતો માર. અમં૦ ૭
સાતમા પુતલા થીર રહ્યારે ગુરૂ ગુરૂ જલધર નાથ;
મોતી કહે મનધીર વાચા સાંચ બચ ગયોરંક ફકીર. અમં૦ ૮

ટેર.

જલધર—બારા બરસકી ઉમર બચા ગોડ બંગાલે રાજ કરે૦
તુમ રાજા મેં જંગલ જોગી તેરે મેરે ક્યા કામ;
રાજ કરો ગાદી ઉપરે લેઓ ગુરૂકા નામ. બારા૦ ૧૧
ગો—ના ચહાએ મુજે દોલત માયા ના ચહીયે મુજ ગામ;
હાથ જોડને કરૂં બીનતી ગુરૂ સુધારો કામ.
મેં ચેલા તમ ગુરૂ હમારા શિરપર મેરા હાથ ધરો. મે૦ ૩
જે—તુજે ના કરૂ સરે સુણ રાજા મેરી બાત;
ક્યું તું મારે પાવ પડતહે જોડતે હે હાથ. બારા૦ ૪
ગો—ભગવામે ભગવાન બરાતહે ગુરૂ દેવનકો દેવ;
આપ તરો ઓરણકુ તારો કરૂં તમારી શેવ. મે૦ ૫

ટેર લાવણી.

ગોપીચંદ—
સુણો જલધર આપ નિરંજનજી તુમ ગુરૂ મેં ચેલા તેરા,
પડી જાઝ દરીઆવ બીચમેં પાર લગા બેડા મેરા ચેલા તેરા,
તીરીઆ જાત જગતકા ફંદાજી તીન લોક ઇશમે મોઇ,
માતા પિતા ઓર બેન બંધુ ન્યાત જાત સગા સોઇ;
રાજ ગરભ અભિમાન ગરભ બતાજી પાપ પરગટ દોઈ,
જમીન ઓર આકાશ બીચમે ગયા નહીં સોબત કોઇ.
એ સંસાર ભરા દીલ સાગર જીવ મચ્છી કાટે પોઇ,

ખડ પાલપર કાહે પુકારે રૂપ ધરા જેસે ભોઈ,
બુરા કાલકા ફંદા મને છો રાજ સબ ધંધા.
એ બદન બણુ હેગી નહીં તાજ જહાંજલ રા. પડી૦
ધરમ રાજને ધજા ધજા ચડાઉજી શિરપર અપકર કાલ ખડા,
જબ ચુકે જબ મારે સોટ જયુ ચીડીયાં બીચ બાજ પડા;
કાયાદે અવડે કાયાજી ઉંસ મટીકા બના ઘડા.
લાગે ઠેઠ જદ ઉડે બેસા જદ તુટે તાર જ્યું તડા તડા;
બ્રહ્મા બિસનું માહાદેવ થાઇએ તીનુસે કોણ બડા,
ઉનકે આગે ઓ નહીં ચુકે જાય અત્શન પર દીયા ખડા;
બુરી કાલકી ફાંસી વે ભુક્ત મરે ચોરાસી,
કહાં મથુરા કહાં કાસી ચાર કુટ ફીર ભયા ફેરા, પડી૦ ૧
સત જુગમે હીરણાકસ રાજાજી મહાદેવને બરદાન દીયા.
સાત દ્વીપ ન ખંડ બીચમે સબ પૃથ્વીકા રાજ કીયા.
દ્વાપરમેં દુરજન રાજી અધ સીંગાસન હાથ લીઆ,
આયા કાલ જદ પડા ધરન પર ચડી એક ફીરના જીયા;
ત્રેતામેં રાવણ મા રાજા સબ દેવનકુ કેદ કીયા;
મેઘ માલ દોડે ભરતે પાણી ચંદ્ર સુરજ જાગ તે દીયા.
કૃષ્ણ ભયે કલજુગમેં રાજાજી સબ જોત અભિમાન કીયા,
આયા કાલ જદ પડા ધરન પર મર ગયે ગોપી ફાડ દીયા;
ચાર જુગકી કહી કહો નાથ અબ કયા રહી,
સંગ કીસકે ગઈ નહીં તાગ જહાજલ ઘેરા. પડી૦ ૩
સુણ નાથ એક અરજ મેરી ગુરૂ બિના કેસી મુક્તિ.
બડે મુની વિશ્વામિત્ર સબ દેવલ મીલ કરી ભક્તિ,
સુકાચાર અસુરકે દ્વાતાજી બચા ચલીયે જુગતા જુગતી.

ગોરખનાથ ભરથરી રાજ છોડ થયા મુક્તિ.
કહે તે મોતીલાલ શભામે અખંડ જોત કરે જુધતી;
દુશમન કો નાશ ભવાની અરજ સુણો મેરી શકતી.
ભગત તુમારે તારે સબ અસુર નરકૂ મારે;
ઢુંઢ ઢુંઢ કર ન્યારે ઉઠી જોગકી લેહેરાં.

ટેર દુહો.

ગો—ચંપા નીજરાંરો મેળો મારી બેનરો,
સુણુ હે બાંદી કહું હકીકત મેહેલાં નીચે આવ;
ધન દોલત માયા નહી માગુ ભીક્ષા ધરમકી લાવ. ચંપા૦ ૧

દાસી—જોગી લુણ ભરાવું થારી ખાલમે,
બાંધી ચારી બાપ રખીશ નહી મુખસે બોલ બંગાળી,
કોણ બેન તું કીસકા ભાઈ લુણ ભરાવું ખાલ,
નામ લેવે તું ગોપીચંદકુ ઉઠે બદનમે ઝાળ. જોગી. ૨

ગો—બાંધી મારા બાપ કીસથા લઈ કાલમે મોલ,
દીવી બેન કો ડાય રેશને દેખ્યો થારે તોલ;
માલ ખાય મસ્તાની હોય થઈ બોલે કડવા બોલ,

દા—મેશ બચન ફીરે નહી પીછા તુજપર આવે રીસ;
કીતને જોગી મંકરખાતે ફીરતો દશ ઓર બીસ,
સુણતાં રાજા ઉગ્રસેન થારો અધર કટાવ શીશ, જોગી. ૩

ગો—અધર શીશ કટાનેવાલા નહી પ્રથવીમેં જાયા,
ના કીશપે વૈરભાવ મારે ના કીલીસે દાવા.
જાય કહે છે મારી બેનને થારો વીર ગોપીચંદ આયા, ચં૦ ૪

ટેર.

દાસી—ગોપીચંદ આયે ભગવા વેશ,

હઠ એ બાઈ આરણેથ થારો આયો ગોપીચંદ વીર.
જોગી હોરકર ચલા જંગલમેં સુનો કર ગયો પીર. બા ૧

ટેર.

ચંદ્રાવતી—દાસી રાજ કરેરે વીરો દેશમેં,
હે હીતીચરી પાપનીશ માતુ બોલ ન એશા બચન;
નામ લેવે તું ગોપીચંદકા ઝાલ ન આવે બદન;
દા—જેસી જાગી ઝાલ ઉઠી તન તેરો તેશી મુજકુ જાણ;
નામ બતાયા નારપત થાનુ સબ દીયા સેલાણુ,
ચં—જોગી મત કર દાસી મુખસે બોલ સંભાળ,
ઓતો જોગી દુર દેશકો લુણ ભરાનું ખાલ. દાશી ૦ ૩
દા—લુણ ભરાતું ખાલ, મેરા થાને મારૂ જીવસે ડાર,
ભીક્ષા માગે બારણે શવો, ઉભો કરેરે પુકાર. બાઈ ૦ ૪
ચં—કરે પૂકાર એકનહીં પુછે નીશદીન આયો હાર;
એક સુરતકા અનેક જોગી દીનમેં ફીરે હજાર. દાશી ૦ ૫
દા—એક ચંદ્રકો ચાંદણોસ ફીર દુજો ગોપીચંદ;
ત્રીજો ન જોયો પ્રથ્વાસ વો કરે ઉજાળો મંદ બાઈ. ૬
ચં—એક અચંબો મેં સુન્યો સરે જો ઘર ઉછાવ,
કુંજર કશાઆ પાલખીસ વો ધરતી ધરે ન પાવ. દાશી. ૭
દા—પાવ બલે ધરતી તપેસરે સુરત રહ્યું શીરછાંય,
ભીક્ષા માગે મેહેલમેશ વો ઉભો કરેરે પોકાર. બાઈ. ૮
ચં—દલપર દલ ચઢે અતી ભારી વો બંગલો રાજ,
છત્ર સિંહાસન ચમર ઢોળાવે બેઠ ચલે ગજરાજ. દાશી ૦ ૯
દા—કાનમેં મુદ્રા ગલે મૃગછાલા શીરપર ભગવા વેષ;
સીંગી નાદ બજાવે મુખશે આદ પુરૂષ આ દેશ. બાઈ ૦ ૧૦

ચં—હીયે ભુલ કરે રાખીશ મારો જીવ ધરે નહીં ધીર;
કીશબાધ દેખુ વીનેશ મારે અમણે ન થશે નીર. દાશી ૦ ૧૧

દા—તેણા નીર રાખ લેશ બાઈ બેણ મલેમે બાય;
ધુપ પડે ધરતી લપેસરે જળે જમીન પર પાત્ર. બા ૦ ૧૨

ચં—ઉઠ એ બાઈ બારણેશ તુ લે સખીયાને સાથ;
કરો આરતી ગોપીચંદકી પુછો મનકી બાત. દાશી ૦ ૧૩

ટેર દુહા.

ગો—મારી બેન શયાને ભીક્ષા આલોની ઉભો બારણે.
ચં—ગોપીચંદ વીરા જોગી હુવારે કીણે કારણે;
ચં—કાંસે લેની લેની સીગી કહાં ફુડાયા કાન;
બારા વરસકી ઉમર તેરી તુ લડકા નાદાનરે. ગો ૦ ૧

ગો—જમન રીયો મેનાવતીવર કિસબીધ લોમું કાર;
મુંડ મુડામે મેહેલ મેશને કિયો ગુરૂકી લાર. મારી ૦ ૨

ચં—મરજો મા મેનાવતીસરે જીને બતાયો ગ્યાન;
દુજારે મરજો સતગુરૂ થાર ફુડય છુરીસે કાનરે. ગો ૦ ૩

ગો—કાન ફુડાયા મુદ્રા પેહેરી કરલાયા ભગવાવેશ;
માતા પિતાને દોષ ન દીજે લીખ્યો બીધતા લેખ; મારી ૦ ૪

ચં—કહા બીધાતા લીખ ગઈ અને કાં સંગતકા ઉપદેશ;
શહેર બંગાલા સબી દુખાયા કરકર ભગવ વેશરે; ગો ૦ ૫
તેરા ગુરૂકુ આગ લગાઉં દીની ઉલટી શીખ
રાજ છોડને ભયો મશાની ઘરઘર માગે ભીખરે. ગો ૦ ૬

ટેર લાવણી.

ચંદ્રાવતી—

મે ! અબલાકી હુતની અરજ સુણુ ગોપીચંદરે બાઈ;

માતા મારી જનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોજાઈ. ટેક
મેરા બાપકું એકહી બેટા દુસરા મેને જનમ લીયા;
પુત્ર વિના પરિવાર સખીરી જ્યું મંદીર બિચ એક દીવા
તેરા સમરણુ સબ કોઇ કરતા જીવ જોગીકા ભેખ લીયા;
તેરે બિના અબ સુણરે બાઇ મર જાવેગી ફોડ હીયા.
હીયા ફોડ મરજાવે, કહો જોગી કહાં પાવ;
ઘર ઘર અલગ જગાવે કોણુ ઉપાય કરૂં બાઇ. માતા૦ ૧
બીના ભાઇકો બેન ન બોલે જુગમેં રહેવે નહીં નાતા,
મુંડ મુંડાકર સુણી મેહેલમે પુરી કરી જો ઘર માતા.
દેખ કસાઇ દયા ન આઈ ફાડા કાન અપને હાતાં.
ઇસકી કીસ્તમમે એરી લીખીથી પુરી કરી જો જોગી દાતા,
શેહેર બંગાલા સબી ડબોયા છોડ ચલે અન ધન ભયા;
કોણુ દેશમેં આયાં જલંધર કહો કરે અમર કાયા,
હાથ જોડને કર બિનતી સુણજે તું મેરા ભાઇ,
કહાં હે ઉસકી નાત જાત વોહ હે બરણી કીયા નાઈ,
જોગી બનકે આયા છીજે મેરી કાયા.
મોતી ખ્યાલ ગાયા ભેખ ઉતારોરે બાઇ,
માતા મેરી મેજનમ દુખીઆરણુ રોય મરેગી ભોજાઈ.

ટેર.

ગોપીચંદ—રતનાદે બાંદી ભીક્ષા ઘરમકી લાવના,
રતનાદે—સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહીં અલેક જગાવના,
ગો—જોગી ખડા તેરે બારણે લુંડી ભિક્ષા ઘરમકી લાવ;
ધુપ પડે ધરતી તપેસ મારે સુરજ શિર તપે છાંય.

ગુરૂસે વિનવું ભિક્ષા ધરમકી લાવના,

રા—કાં તારી માતા ઘર નહી શાને પિતા ગયો પરદેશ,
કોણ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ,
ગુરૂસે વિનવું થાને કોનેરે દીયો ઉપદેશ,
સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહી, અલક જગાવના. ૨

રા—માતા મેરી ધક બસે લુડી ગુરૂ જલંધર નાથ;
અમર કીયો ઇન લોકમાં મારે ધર્યો શિરપર હાથ;
ગુરૂસે વિનવું મેહેલાં ફીરતાં હું દીન રાત,
રતના દે બાંદી ભિક્ષા ધરમકા લાવનાં. ૩

રા—મેહેલાદા મારગ છોડ દે જોગી યહાંચે હો જા દુર,
ભુખ્યો હોય તો માંગલે થારો કરૂરે દળીદર દુર,
દયા મુજ આવતી મેહેલા અન ધંન લખમી પૂર,
સુણ બાલક જોગી મેહેલાં નહી અરીક જગાવના. ૪

રતનાદે ટેર દુહા.

ચાલો બાઇ અબ બારણે જોગી અલક જગાવે હે,
અલક જગાવે ને નાદ પુરાવે ને ઉભો કરે પુકાર,
માઇ બાપ વો કછુએ ન કહેવો દીસે રાજકુમાર;
ચાલો બાઇ અબ બારણે જોગી ધીલક જગાવે હે. ૨
સુણ રાણી પાટમદે આવ ઉઠ બારણે જોગી અલક જગાવેહે.
લોભકો નહી આકાશ જીણ છોડી સબ જુગતકી આશ;
માંગતા હેસો બીના લીયે જાવેહે. સુણ૦ ૧

રાણી—સુણ હે રતન જબીનકુ જતન કર ભાગ ખાઇ;
આજ બાઇ મોરી હો બતાવમી કે કંથ મેરા વારંવાર જાઇહે;
જબાન કયા હુઇ બાવરી રાજાતો ગયા શીકાર,
વખત હુઇ આલેકી કર આપણે કામ બેઠી ગુણ ગાવે હે.

રાણી— ટેર દુહા.

જોગી થારીરે મુરત મારા રાજરી.

થારી સુરત મારાં રાજકીશને ખેલણ ગયો શીકાર
બોલી સુણકર જો મેં દોડી આઈ મેહેલ કે બહાર જોગી૦ ૧

કાં થારી માતા ઘર નહીશતે, પિતા ગયો પરદેશ;
કાણ થાને મુસે બોલીયો તું કર ગયો ભગવો વેશ. જોગી૦ ૨

બીક્ષા માગે મેહેલ મેસેરે ઊભો કરેરે પૂકાર,
સુરતા લાગે સામીની સામાને, રાજી કડૂણી યાર, જોગી૦ ૩

કાણ થાને મુસે બોલી ઓસરે કાણ થાને દીન શીખ;
કાલ પડા ઉણ દેશમેં તું ઘર ઘર માગે ભીખ. જોગી૦ ૪

ટેર.

ગોપીચંદ જનમકો વેરી રહયો.

ગોપીચંદ— ટેર.

ભયો ભયેરે મન જોગી હો, ખડા મેલકે બહાર.
કરતાં હું પુકાર સુણીયો અરજ મેરી.
અટલ રેહો તેરા રાજમેંશરે સબી મેરા રાજ,

આબાદાની મેરી બાસી કસી તેરી હાજર હાવે સો બીક્ષા લાવ.

બેહોત દેર હુઈ મુજ લાવ ફેરી ગુરૂસે પાયા ગ્યાન.
એ ઘડૂં મેં રાજ ધ્યાન લાવો માઈ બીક્ષા મુજે હોતી હે અબેરી

ભયો ભયોરે મન જોગી હો.

હોતી હે અવેર જામે કછું નહી દેર.
માંમતા હે બીક્ષા ખેર મે કહા કર જનમકો ભોગી;
સો આજ બન્યો જોગી ગલે ડાલ મૃગછાલા;

આંગ ભરમાઈ હે પલકમે મુલક ઉઠાય દીનો.
અંગ ઉલટ ગયો દરીઆવ એક છીન માંહે;

બંગાલાકો છોડયો રાજ તજ સબ જુગતકી આશ,

ત્રિયાકું કહે ગયો માઇ હો જનમકો વેરી હો. ભયો૦ ૨
રાજાકી ડોણીસો ગુરૂકી માતા લીખા લેખ બિધાંતા.
સો મેં ક્યાં કરૂ પુરબલે પુન્યશે કરી હે ધુનીકી સેવા;
માતા ભર કરી કૃપાસેતી આણુ મીલા હે.
મુજીતો પીરાઈ બદલી હે શેર શો પીયાં મે કેસે ફીરૂં.
ઇસ જંગલમેં જુલમ જુંઠા લગીહે લુટમ લુટા.
નહી બચે જાન રાણી મેં કયા કરૂં,
જનમ ઓર મરનસેં ન્યારા નહી કોઇ.
દશ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરાહે.
મચ્છ ઓર કચ્ચ્ય વરાહનરસીંગ રૂપે દેખ હીરણાકસકુ મારા હે.
કૃષ્ણને કંસકુ મારાં હે,
બુદ્ધને બુદ્ધ હર લીની સબકી કંલકી અવતાર.
મહારાજ બડે હે. ભયો૦ ૪
જનમ ઓર મરણસે ન્યારા નહી કોઇ,
દશ ભયે અવતાર જાને ધરમ ધરાહે
સતનકી સુણી પોકાર આયે જનમ ધાર,
ટુક ટુક અસુરકુ મારાહે જાને કરે હે અનેક કામ
આપણા આપણા ભગત દેખાતા હે જગો નામ નહી આધાર.
રાણી જોઇ ખાવંદ હમારાહે. ભયો૦ ૫
આયો ખાવંદ તેરો સો બચે ચીત મેરો હે,
જાલંધરકો જોગ પાંયો. જેસાઇ આવ તેસો પલ્લેં બાંધીઓ પાપ.
અરે મહારાજ થાને એસી સીખ કોન બતાઇ હે; ભયો૦ ૬
પિતા ત્રિલોકીચંદ જાને કીયો સબી આનંદ.
માતાતો મેરી મેનાવતી અમૃતસને ભરી;
બેનોઈ તો ઉગ્રસેન જાકો ભર આવે નેન;
બેનતો ચંદ્રાવતી મેરી ચિતામે ખડી એં.

રાણી પાટમદે મેરે સનમુખ ખડીહે,
બાલ વાહરે ગોપીચંદ તેને બ્હોત બુરી કીઇ હે, અયો૦ ૭

ટેર.

રાણી--રાજા થાને પાખંડ એ ભેદ બતાયો વે,
ગો--માઇ માનુ બ્રહ્મ ગ્યાન ગુરૂસે પાયા વે,
રા--કાં હે બ્રહ્માંહે કાં હે વિસ્ન કાંહે આદ સન્યાષી,
તીન લોકમેં રાજ કિસકો વો કૈલાસકે બાસી;
એસા કીયા પાખંડીને ડાલ ગલે ફાંસી. રાજા૦ ૧
ગો--ઇશ્વર બ્રહ્મા ઇશ્વર વીષ્નું ઇશ્વર શંકર દેવ;
આગમ નિગમકી સુઝે ઉતસે લાગ્યા નેવ;
હાથ જોડને કર બીતી ગુરૂ દેવનકો દેવ. મા૦ ૨
રા--તેરા ગુરૂકો પુછો એ રાજા બિના પુરૂષકી નારી,
બ્રહ્મકો સવિત્રા સોવે બિસ્નુ ધરારાણી;
મહાદેવ સંગ સોવે પારવતી ડાબે અંગ નિશાની રાજા. ૩
ગો--મેરા ગુરૂને એસા બતાયા કીણસે બોલના નહી,
બ્રહ્મ બિસ્નુ મહાદેવને સારી શ્રષ્ટી રચાઇ;
બીના નાર નહીં નરકી ગેહ્ના મેં લડયા તે માઇ. માઇ૦ ૪
રા--માઇ માઇ મત કર માનુ તું છે રાજકુમાર.
એક દીન સજા તું હતો અતું તુમ પુરૂષ હમ નાર,
એસા કિયા પાંખડીને ચલાવો સંસાર. રાજા૦ ૫

ટેર.

રાણી--રાજા હમેશ હસ બોલો ચાલો મેહેલાં માંહે.
ગો--માઇ માનું ભિક્ષા ધરમકી લાવ ગુરૂકી આગ્યા નાહી,
રા--કાંશે લીના ડંડકમંડળ કાં લીની મૃગાછાલા,
કોણ ગુરૂ ઉપદેશ બતાયો કીને પેરાઇ માલા;

ગુરૂકા નામ બતાવે જોગ તે કેસા પાવે,
ભિક્ષા માગણ આયા છીજે મેરી કાયા.
રા—રાજા હમેશ હસ બોલો ચાલો મેહેલાં માહે.
ગો—દંડ કમંડલ દિયા ગુરૂને ઉને પેરાઇ માલા,
શેલી સીંગી નાદ બજાવે ઓઢણકુ મૃગછલા;
ગુરૂને ગ્યાન બતાયા રસ્કા જગસે પાયા,
ગુરૂ દેવનકો દેવા કરૂં મેં ઉનકી સેવા. માતા૦ ૨
રા—તેરા ગુરૂકુ આગ લગાઉં ઉને બતાયો ગ્યાન;
બારા બરસકી ઉમ્મર તેરી તે રાજા નાદાન,
જલંધર કહીએ ઝેરી જનમકો મેરો વેરી,
ભિક્ષા કેસે લાવું ગુરૂકુ આગ લગાઉં રાજા૦ ૩
ગો—ચલબે રંડી નહી કામકી મુખસે બોલ સંભાળ,
મુક્તીકો દાતા જલંધર ઉસ્કો દેતી ગાલ;
જલતી મેરી કાયા ગરબકા બાન લગાયા,
ધાકસે ભાગે હાથી તેં જોબન મદમાતી. માતા૦ ૪
રા—મેરા જોબન બોત જોરાવર તેં જોગી બન આયા.
જ્યું જ્યું સુરત દેખું તેરી છીજે મેરી કાયા;
માયા તેને કેસી તોડી બીચડ ગઇ મેરી જોડી,
અંતરસે ઉઠે જવાળા સુન ગોડ બેંગાલે વાલા રાજા૦ ૫
ગો—ગોડ બેંગલે કેસે માઈ દો વિદને દાન,
રમતજોગી હસકર પુજે વધે જગતમે માન,
માંગ કર લાવે જે ફેરા વેદ પામે મા તેરી,
ગુરૂ આવેગા મેરી અબ તો ભયા સવેરા. મા૦ ૬
રા—હુવા સબેરા માગે ફેરાં કેસે બોલું નહીં,
તેરા મેરા ન્યાય હોવેગા ભર પંચાકે માહી,

મકડ લઉં તેરા પલ્લ કેસે તેં તોડા તલ્લા
આપને ભેજુ પાતી જનમકો મેરા સંગાતી. રાજા૦ ૭

ગો—તેરે જનમકી તું સંગાતી મેરા જનમને જોગ,
ઇસિ બાતમેં નફા નહીં હે હસે સેહેરકે લોક;
જોગકી તુંહા માતા લીખા સો લેખ બિધતા,
કુલપતિ કયું તું મનમેં જોગ લીખા મેરા કરમમે. માઇ૦ ૮

રા—લીખા અંક સોઇ બીધાતા કયા કીરતાર,
જે ઘર રહેતી મેં આપકે ઓર મીલે ભરથાર;
સુનો મહારાજ રાજા દેશકા આવે રાજા.
આપકે મેં હઉં પ્યારી રેહેતી અટલ કુવારી. રાજા૦ ૯

ગો—અટલ કુંવારી રેહેવતાસને જો જનમે મરજાય.
હમકુ અમર કીયા ગુરૂને કયુ મનસે પસ્તાય;
ગુરૂ હે બાલ હમારા ગ્યાનકો કીયા પસારા,
તેરા ગુરૂ મોતી ગાયા પરમ પદારથ પાવે માઇ૦ ૧૦

રાણી ટેર.
શેહેર બેંગાલો યું ઝુરે તારી ફોજ ખડી મહારાજ,
આદલ મેહેલ બાદલ જયું ચમકે રતન જડીત મખાસ;
ભરી સભાકે બીચમે રાજા કરે નીત રાસ શેહેર ૧
જનમ જનમકો તું બડ ભાગી જોગી હુવો કીણુ કાજ,
ત્રિયાકૂ તું કહે ગયો ભાઇ શરમ ન આવી લાજ શેહે૦ ૨
હાથી ઉપર કરી અંબાડી હોદે કરી ગજરાજ;
ઘોડાકૂ કહું જીતન સારી ત્યાગ દીયા મહારાજ શેહે૦ ૩

રાણી—
ભયોરે ગોપીચંદ જોગી આસન વાંર બેઠા એક છીનમે.
ટેક઼૦ ભલો ભડ ભાગી પહેલી બાવ કયું કાયોસરે,

આબ કાયકુ ત્યાગી ભયો૦ ૧
આસન માર બેઠો એક છીનમે ધણુ સરોવરકી પાલા;
બોતલાયો બોલ નહી સરે બેઠો આસન માર. ભયો૦ ૨

રાણી-- ટેર લાવણી.

રાજા રાજન ખડી પુકારૂ જોગન મદમાતી.
જોગી હોય કરચલા જંગલમે દેખું જલે મોરી છાતી.
મેહેલા નીચે અલક જગાવે એ ઉસકા કેહેના,
માતાજર એ ભિક્ષા માગે કેસે કહું બેહેના;
બીના પુરૂષ હે ત્રિયા જુગમે જુઠા હે રેહેના;
જ્યું જ્યું સુરત દેખુ તેરી બાર આવે નેનાં;
દોલત માયા માલ ખજીના સભી લુટાય દેના.
જોગન હોયકર ભસ્મ લગાવું ઉસ રાજા કે સંગમે જાવ્રે,
જનમ સંગાતી. જોગી૦ ૧
બાર બરસકી ઉમ્મર તેરી સુનતા દીલજાની;
અગીયારા બરસકી ઘરમે ત્રીયા ચડતી જવાની;
સાસુ કહે તેરા નાશ બોલતી ઉલટીરે જવાની;
શેહેર બંગલા સબી ડબોયા ફીરા દીયા પાની;
જોગ જોગી હુવા પલકમે કર ગયો નાદાની;
સુણો રાજ એક અરજ મેરી તેરે બીના મેરી સુની કચેરી;
દીવા નહી બાતી. જોગી૦ ૨
એક દીન રાજા તોરણ આયા સબી કરી ત્યારી;
જો મેં જાનું હોયગા જોગી રહેતી અરલ કુમારી;
અકલચારી ઘા લગ્યા ખાઈ ગઈ લાચારી;
બીરજ રહી બરજો નહી માને જગડ જગડ હારી;

જો લીખ ભેજુ મેરા બાપુકુ શરમકી મારી;
સરત ભેજ દઉ મેં હલકારા મેરો બાપ દીલભર પ્યારા;
ભેજુ પ્રેત પાતી. જોગી૦
કુબસે જોગી ભયા જલંધર જનમકા ઝેરી,
કોઇ જનમકા માગે બદલા આણુ લીયા વેરી,
હાથ જોડને કરૂં બીનતી સુણો અરજ મેરી,
તુમ જોગી મેં હોઉંગી જોગત રહુ સંગત તેરી;
નાલે નાલે ફીરૂં ભટકતી સદા રહું ચેલી,
મોતી પાણીકી સેવા કરૂંગી ઓર ફેરી;
મોતી કહે મેં કયા સમજાઉં બેઠ સભા મીજલસમેં થાઉં.
કોહા ગુણી મેં કયા બતલાઉ રહો ગુણ ગાતી. જોગી૦
ગોપીચંદનો રચ્યો હે શીખે સુણે ને ગાવે;
મન ઇચ્છા પુરણ હોવેગી દુઃખ કભુ ન પાવે.

નવીન ગુજરાતી ભાષમાં.

દોહરા.

ખેલ રચ્યો શુભ મોતીયે, નાચ્યો રૂડી પેર;
સહુકો આનંદ પામીયા, સુણતાં ઉપજે મેહેર,
ગાય શીખે ને સાંભળે, પોચે મનની આશ;
ખેલ ભલો પુરો થયો, કહે કર્લાજનદાસ,
દાન દયા સહુ પાળજો દાતારે દીન રાત,
ઝાઝી રહેશે જગતમાં શુખે તમારી ખ્યા.

ગોપીચંદ રાજાનાં ગાયનો સમાસ.

नपूंषकानंद मंदार.

ભાગ ૧ (कामकुतूहल) કિંમત આઠ આના

[illegible]

नपूंषकानंद मंदार.

ભાગ ૨ (कामकुतूहल) કિંમત આઠ આના

[illegible]

[illegible] આ લઘુ પુસ્તક અમારી તરફથી પ્રગટ થયું છે.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર,

પુસ્તકાલય—અમદાવાદ.